

мотно нѣщо. Българе не сж плащали даване на Гръци, и даровы не сж имъ носили, а още отъ нихъ сж прикмали и даване и даровы. Сичко Загорик до Желѣзнякъ бѣше наше. Гръци-тѣ поискахъ да ся роднѣтъ съ насъ, дѣщеры-та на Кесаря Христофора бѣше жена на царя Петра. Отъ тогы-зи гладъ нѣ измори, скѣкълци ни покосихъ нивы-тѣ, а Гръци гарваны ищѣхъ да исклѣвѣтъ тѣла-та ни, але нѣ още не бѣхмы мрѣтвы. Тѣ знаихъ, че ще имъ надвикъмъ, и ще гы натиримъ прѣзь-моря, за това выкахъ тебе, Княже, да приземеш нашъ-тѣ земѣ. Потъмнѣ наше-то злато, промѣни ся хубаво-то ни сребро, распилѣхъ ся камъны-тѣ на нашъ-тѣ святѣниѣ, имот-атъ ни минъ въ чужды рѣцѣ, а въ наши-тѣ кѣщи чужды хора сѣдѣтъ; моминска хубость ся изгуби, и нѣ като овци безъ кошаръ врѣвимъ на кѣдѣ-то ни карѣтъ!

— Старче, каза Святославъ, дай ми врѣме да размѣслиѣ и да хванѣ вѣрѣ, ако сж правы думы-тѣ ти, ще гы награди съ правдинѣ. Кога Петровъ сынъ дойде на Прѣславъ, да ся явишь при него, и да го поздравишь отъ сестрѣ му.

— Блазѣ ти, Княже, че ты и мыслишь и